בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 38274-11-18 אלמוני נ' פלונית
תלה"מ 43794-01-19 פלונית נ'אלמוני
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת אפרת ונקרט

תובע/נתבע **פלוני**

נגד

נתבעת/תובעת **אלמונית**

<u>פסק דין</u>

בפני תביעות הדדיות בין בני זוג אגב פרידתם.

האיש הגיש כנגד האישה תביעה רכושית שעניינה פירוק שיתוף במקרקעין ביחס לדירת הצדדים ואיזון התמורה בהתאם לחוק יחסי ממון התשל"ג – 1973 (להלן – **חוק יחסי ממון**) וכן איזון הרכב המשותף ותכולת הדירה בהתאם לחוק יחסי ממון והאישה הגישה כנגד האיש תביעת מזונות ומדור קטינים (תלה"מ 43794-11-19).

בין השאר, במסגרת תביעתו הרכושית, עותר האיש לאי החלתו של הסכם ממון אשר נחתם בין הצדדים בפני נוטריון טרם נישואיהם וזאת בטענה כי לנוכח חתימתו של ההסכם מספר שנים לפני הנישואין והעובדה שלטענתו לא צפה ההסכם פני נישואין, אין ליתן להסכם זה תוקף, שכן לא אושר כדין ולפיכך אינו עומד בתנאים הנדרשים לצורך החלתו על בני זוג שנישאו לאחר חתימת ההסכם.

הרקע

1. הצדדים הכירו בשנת 2004 והתגוררו יחד החל משנת 2005.

2. ביום 4.3.2009 רכשו הצדדים דירה ביישוב ק' אשר נרשמה בחלקים שווים על שם שני הצדדים (להלן - **הדירה בק**).

3. ביום 10.6.2009 חתמו הצדדים על הסכם בפני נוטריון, שכותרתו "הסכם ממון" (להלן – **ההסכם**). במסגרת ההסכם נקבע בין היתר כי חלוקת ההון העצמי (ללא המשכנתא) שהעמידו הצדדים לרכישת הדירה בצורן הינה 23.5% לאיש ו – 76.5% לאישה וכי המשכנתא תשולם בחלקים שווים על ידי הצדדים. עוד נקבע בהסכם כי היה ויפורק השיתוף בדירה בצורן לאחר קבלת החזקה בדירה הרי שכל סכום שיתקבל ממכירתה לאחר סילוק ההלוואה המובטחת במשכנתא ולאחר ניכוי ההוצאות הנובעות מהמכירה, יחולק באופן שהתמורה תחולק בין הצדדים כך: לאיש – 23.5% לאישה 76.5%.

בנוסף נקבע כי ככל שהדירה תימכר מכל סיבה שהיא והצדדים ירכשו לעצמם דירה חלופית הרי שדין הדירה החלופית יהא זהה לדין הדירה בק.

4. הצדדים נישאו זל"ז בנישואים אזרחיים ב_______ביום 15.12.2011 וביום 24.12.2014 נולדו ילדיהם הקטינים של הצדדים.

5. בסוף שנת 2014 מכרו הצדדים את הדירה בק' ורכשו בשנת 2015 דירה בר' (להלן – **הדירה ב'**). לצורך רכישת הדירה בר', עשו הצדדים שימוש בכספי מכירת הדירה בק, כל אחד מהצדדים הוסיף סך של 100,000 ₪ לטובת רכישת הדירה בר' ויתרת הסכום הנדרש שולמה באמצעות משכנתא שנלקחה על ידי הצדדים.

הדירה בר' הושכרה על ידי הצדדים לצד ג' והצדדים התגוררו בשכירות חודשית בדירה אחרת השייכת להוריה של האישה.

6. בתחילת שנת 2018 נפרדו דרכיהם של הצדדים והאיש עבר להתגורר בדירה שכורה ואילו האישה נותרה להתגורר בדירת הוריה, בה התגוררו הצדדים יחד קודם לכן.

תביעת הרכוש

טענות הצדדים

7. **בתביעתו עותר האיש** לפירוק השיתוף בדירת הצדדים בר' וחלוקת התמורה **בחלקים שווים** בהתאם לחוק יחסי ממון. כן עותר האיש למחצית שוויה של תכולת הדירה בה התגוררו הצדדים אותה הוא מעריך בסך של כ – 173,000 ₪. בנוסף עתר האיש למכירת הרכב הנטען על ידו להיות רכבם של הצדדים וחלוקת הכספים בין הצדדים באופן שווה בהתאם לחוק יחסי ממון, אולם זנח טענה זו בסיכומיו.

8. לטענת האיש, עם נישואיהם לא ערכו הצדדים הסכם ממון ולפיכך על יחסי הצדדים חל חוק יחסי ממון הקובע איזון רכושי שווה בין הצדדים ביחס לרכוש שנרכש בתקופת נישואיהם.

9. באשר להסכם מיום 10.6.2009 טוען האיש כי לנוכח נישואי הצדדים הרי שההסכם אינו בבחינת הסכם ממון, כמשמעותו בהתאם לחוק יחסי ממון, ותוקפו פקע עם נישואי הצדדים שכן ההסכם לא אושר בבית המשפט כמתחייב מחוק יחסי ממון. ההחלטה להינשא התקבלה על ידי הצדדים כשנתיים וחצי לאחר חתימת ההסכם ולאחר הנישואין בחרו הצדדים שלא לאשר הסכם זה בבית המשפט וליתן לו תוקף של פסק דין. בעת חתימתו לא צפה ההסכם פני נישואין וכאמור משלא הובא לאישור בית המשפט פקע תוקפו של ההסכם עם נישואי הצדדים.

הצדדים בחרו בהחלטה משותפת שלא לתקן ולא לעדכן את ההסכם לאחר נישואיהם בעניין הדירה.
מתן תוקף להסכם ממון שלא אושר כדין בפסק דין אינו בבחינת הכלל כי אם חריג לו.

10. בהסכם לא צוין כי הסכם זה נערך "הואיל ובכוונת הצדדים להינשא" ולא בכדי לא צוין משפט זה בהסכם. אף מלשון ההסכם בן נרשם כי: "ככל שהצדדים יינשאו" (סעיף 4 להסכם) ניתן ללמוד כי במועד חתימת ההסכם לא צפו הצדדים פני נישואין.

סעיפים 4-5 להסכם המתייחסים לנישואי הצדדים הם סעיפי "העתק הדבק" שנשתלו בהסכם באופן אוטומטי ואינם תואמים בהכרח את נסיבות המקרה דנן.

11. לטענת האיש, האישה עצמה מאשרת כי ההחלטה להינשא נפלה רק שנתיים וחצי לאחר חתימת ההסכם.

12. הצדדים עצמם אף לא ראו בהסכם כמחייב באשר בין הצדדים לא הייתה הפרדה רכושית והם נשאו בהוצאות משק הבית והילדים מתוך חשבון בנק משותף. הדירה בר', אשר נרכשה בזמן שהצדדים היו נשואים, נרשמה בחלקים שווים על שם שני הצדדים דבר המלמד על האופן בו ראו הצדדים את החלוקה.

13. ההסכם לא צפה פני גירושין וכן אינו כולל התייחסות למצב בו יביאו הצדדים ילדים לעולם. ההסכם מתמקד בדירה המשותפת שרכשו הצדדים בק' וזוהי תכלית ההסכם, שאינו מהווה הסכם ממון כמשמעותו בחוק יחסי ממון.

14. **האישה** מכחישה את כלל טענותיו של האיש ומתנגדת לסעדים המבוקשים.

לטענת האישה, עוד טרם החתימה על ההסכם, הצדדים חיו מספר שנים במשותף ובעת חתימת ההסכם הייתה לצדדים כוונה להינשא והם אף נישאו בדצמבר 2011. נישואי הצדדים התעכבו עקב מחלוקות על אופן הנישואין (נישואין כהלכה או נישואין אזרחיים)

15. הסכם 2009 הינו הסכם ממון תקף ושריר כלפי הצדדים.

16. רכישת הדירה בק' נעשתה מתוך הסכמה כי לאישה 76.5% מהדירה בק' ולאיש 23.5% מהדירה וזאת מהטעם כי הוריה של האישה שילמו סך של 325,000 ש"ח לרכישת הדירה והאיש שילם סך של 100,000 ₪ בלבד.

בהתאם להסכמות אלו נחתם הסכם הממון ביום 10.6.2009. הסכם הממון הקובע כי לאיש 23.5% מהדירה בק' אף קובע כי הסדר זה יחול על כל דירה אחרת שירכשו הצדדים בעתיד חלף הדירה בק' ויש להחילו כעת על הדירה בר'.

17. עם נישואיהם לא ראו הצדדים צורך להביא את ההסכם לאישור בית המשפט מהטעם שראו בו הסכם מחייב ונהגו על פיו.

18. במהלך כל חייהם המשותפים לא נהגו הצדדים בשיתוף, החזיקו חשבונות נפרדים והאיש הקפיד כי כל הוצאה והוצאה לצורך אחזקת הבית והילדים תשולם על ידי הצדדים בחלקים שווים, ללא קשר לשיעור הכנסות כל צד וזאת גם במהלך היותה של האישה בהריון ושמירת הריון.

19. תביעה זו הינה ניסיונו הפסול של האיש לחזור בו מהסכמות הצדדים אשר הועלו על הכתב תוך ניסיון לעשיית עושר בחוסר תום לב מובהק.

20. באשר לתכולת הדירה בה התגוררו הצדדים טוענת האישה כי התכולה נרכשה על ידי הוריה של האישה וניתנה לאישה במתנה. באשר להלוואות טענה האישה כי מדובר בהלוואות שלקח האיש לצורך מימון חלקו בדירה בהוד השרון ולחלופין לצורך תשלום חלקו בהוצאות משק הבית המשותף ואין מקום לחייב את האישה בהשתתפות בהוצאות אלו.

דיון והכרעה

21. הצדדים נישאו בשנת 2011 ועל מערכת היחסים הרכושית ביניהם חלות הוראותיו של חוק יחסי ממון. בהתאם להוראות סעיפים 1-2 לחוק יחסי ממון רשאים בני זוג להסדיר יחסיהם הממוניים בהסכם ממון בכתב וככל שההסכם אושר כדין על פי הוראות החוק יגברו הוראותיו על הוראות החוק גופו.

סעיף 2(ג1) לחוק יחסי ממון קובע:

> **"הסכם ממון שנכרת לפני הנישואין יכול שיאומת בידי נוטריון לפי <u>חוק הנוטריונים</u>, התשל"ו-1976, ובלבד שהנוטריון נוכח שבני הזוג הניצבים בפניו עשו את ההסכם בהסכמה חופשית ובהבינם את משמעותו ותוצאותיו"**

הנה כי כן, בהתאם להוראות חוק יחסי ממון יכולים בני זוג אף לפני נישואין לאשר את הסכם הממון בפני נוטריון חלף אישורו בבית המשפט.

22. כאמור, גם במקרה דנן פנו הצדדים לנוטריון לעריכת ואישור ההסכם. בכותרת האישור נרשם "**אישור הסכם ממון שנכרת לפני הנישואין לפי סעיף 2(ג1) לחוק יחסי ממון בין בני זוג תשל"ג – 1973**".

באישור להסכם אישר הנוטריון:

> **"ולאחר שהסכם הממון המצורף והמסומן באות א' ולאחר שבני הזוג הצהירו בפני כי עשו את ההסכם בהסכמה חופשית ובהבינם את משמעותו ותוצאותיו ונחה דעתי כי הצהרתם אמת, חתמו בנוכחותי על ההסכם מרצונם הטוב והחופשי.**
>
> **ולראיה הנני מאמת את חתימתם... "**

23. בית המשפט המחוזי בעמ"ש 26693-04-13 **פלונית נ' פלוני** (פורסם בנבו, 14.11.2013) פסק כי הסכם ממון שנכרת לפני הנישואין יכול ויאומת על ידי נוטריון ובלבד שהנוטריון נוכח כי בני הזוג הניצבים בפניו עשו את ההסכם בהסכמה חופשית ובהבינם את משמעותו ותוצאותיו. אימות הנוטריון יכול להינתן לאחר התייצבות בני הזוג בפניו. הנוטריון יכול לאמת הסכם ממון רק עת מדובר בבני זוג העומדים להינשא ולא כאשר מדובר בידועים בציבור. כאשר מדובר בצדדים העומדים להינשא ניתן לראותם כבני זוג לצורך סעיף זה ואימות הנוטריון.

24. בהמשך פסק בית המשפט המחוזי שם באותו עניין:

"סמכות הנוטריון לאמת הסכם ממון שלובה ואחוזה בסמכות הזהה של רושם הנישואין. כזו כן זו נועדה הסמכות לאפשר לבני זוג שרגליהם ניצבות על מפתן מוסד הנישואין לזכות באימות הסכם ממון שכרתו, מבלי צורך לפנות לבית המשפט או לבית

הדין הדתי. תנאי לסמכות האימות, הן של רושם הנישואין והן של הנוטריון, הנו שבני הזוג כבר קיבלו את ההחלטה להינשא כך שהליך האימות מתבצע ערב הנישואין. כאשר מדובר ברושם הנישואין, לא תיתכן מציאות אחרת, שהרי ההתייצבות בפני רושם הנישואין נעשית רק לקראת <u>הנישואין ולאחר</u> שהוחלט עליהם. הוא הדין להתייצבות בפני הנוטריון על מנת שיאמת את הסכם הממון. מאחר שפעולה זאת נועדה לשמש מקבילה לפנייה לרושם הנישואין, אין הפנייה לנוטריון באה בחשבון אלא לגבי בני זוג שתהליך מיסוד הקשר ביניהם הבשיל כדי יכולת לפנות לרישום הנישואין; ובמילים אחרות: שכבר הוחלט על ידם להינשא ומועד הנישואין מתקרב."

25. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובכל החומר שהונח בפני וכן שמעתי את הצדדים ועדיהם מצאתי לקבל את טענת האישה כי מדובר בהסכם ממון תקף, וכי חרף פרק הזמן שחלף בין מועד עריכת ההסכם ובין הנישואין עצמם, הרי שבנסיבות העניין המסוימות של בני הזוג שבפני, ההסכם אכן צפה פני נישואין וכבר במועד חתימת ההסכם התעתדו הצדדים להינשא, אם כי טרם נפלה החלטה סופית **ומשותפת** באשר לאופן עריכת הנישואין.

26. בפתח הדברים אציין כי <u>לעניין זה</u>, מצאתי את עדותו של האיש מגמתית ובלתי מהימנה. לאורך כל הדרך העלה האיש טענות באשר למהימנותה של האישה במסגרת ההליכים המשפטיים וטען יותר מפעם אחת כי טענות האישה והצהרותיה אינן אמת. עם זאת, עיון מעמיק בכל החומר שבתיק (לרבות כתבי הטענות, התצהירים ועדויות הצדדים ועדיהם) מעלה כי הפוסל במומו פוסל. כפי שיפורט בהמשך, גרסתו וטענותיו של האיש, לא היו עקביות ואף נתגלו בהן סתירות, להן לא הוצג הסבר סביר המניח את הדעת.

27. לא זו אף זו, התרשמתי מעדותו של האיש כי מדובר לעניין זה בעדות מגמתית שהותאמה לתמונה המשפטית אותה מבקש האיש להחיל על יחסי הצדדים ולא בעדות אותנטית המשקפת את פני הדברים לאשורם בעת החתימה על ההסכם או באשר לדרך התנהלתם של הצדדים בהמשך.

28. **לעניין ההסכם**. ראשית, מלשון ההסכם ניתן ללמוד בבירור כי הצדדים התכוונו להינשא. כאמור, בכותרת האישור הנוטריוני נרשם "**אישור הסכם ממון שנכרת לפני הנישואין לפי סעיף 2(ג1) לחוק יחסי ממון בין בני זוג תשל"ג – 1973**".

עיון בתוכן ההסכם אף הוא מלמד כי ההסכם מסדיר את יחסי הממון בין הצדדים לתקופה שלפני וגם לאחר הנישואין ולאו דווקא לתקופת החיים המשותפים.

כך, סעיף 4 שכותרתו "**הרכוש שצברו הצדדים לפני נישואיהם**" מתייחס לרכוש הצדדים לפני ואחרי <u>הנישואין</u> ולא לפני ואחרי החיים המשותפים:

"**כל רכוש שצד צבר עד ליום נישואי הצדדים, <u>ככל שהצדדים יינשאו בעתיד</u> ימשיך להיות רכושו הבלעדי אלא אם נקבע במפורש אחרת בהסכם זה או בהסכם מאוחר יותר שייערך בין הצדדים בכתב**." (דגש שלי א.ו)

כך גם סעיף 5 להסכם. סעיף 5 להסכם שכותרתו "**ההכנסות והרכישות העתידיות של הצדדים**" קובע כי "**למעט הכנסות מנכסים או מחסכונות של צד שהצטברו לפני מועד נישואי הצדדים והכנסות עתידיות מירושה או מתנות, <u>הרי שמיום הנישואים בלבד</u>, ההכנסות העתידיות של הצדדים מעבודה או כל מקור אחר, ללא חשיבות לגודל ההכנסה של כל אחד מהם, ייחשבו ככספים משותפים**." (דגש שלי א.ו)

הסעיף מתייחס לרכוש שצברו הצדדים לפני הנישואין ולרכוש שייצבר לאחר הנישואין.

ההסכם עצמו מפריד ביחס לרכוש "לפני הנישואין" ו"אחרי הנישואין".

29. האיש אמנם טוען כי מלשון **סעיף 4 להסכם** בו נרשם "ככל שהצדדים יינשאו" יש ללמוד על כך שלא הייתה לצדדים כוונה להינשא, אך אין דעתי כדעתו. אם לא הייתה לצדדים כוונה להינשא לא היה צורך להוסיף משפט המתייחס לאפשרות הנישואין ולא היה צורך לערוך הסכם המפריד בין התקופה שלפני ואחרי הנישואין. כמו כן, **סעיף 5 להסכם** קובע כי "**מיום הנישואין**" הכספים שיקבל כל אחד מהצדדים מכל מקור שהוא יהיו כספים משותפים. לשון הסעיף מלמדת כי אין מחלוקת בדבר כוונת הצדדים להינשא שאחרת לא ברור מדוע נרשם בסעיף זה מתייחס לכספים לפני ואחרי הנישואים.

30. האיש טוען לעניין זה כי סעיפים 4-5 להסכם הינם סעיפים שעורך ההסכם שתל בהסכם בבחינת "העתק הדבק" מבלי שניסח אותם כראוי באופן המותאם לצדדים ולרצונותיהם כפי שהובעו בפניו, באשר בסיס ההסכם הינו בבחינת "העתק הדבק" מהסכם אחר.

גם טענה זו אין בה כדי לסייע לאיש ולקבל גרסתו. טענה זו סותרת את טענת האיש לפיה הנוסח בסעיף 4 מלמד על כך שלא הייתה לצדדים כוונה להינשא. ככל שמדובר בסעיף שנשתל בהסכם בבחינת העתק הדבק מהסכם אחר אזי גם סעיף 4 נשתל בהסכם ולפיכך אין בו כדי ללמד על כוונת הצדדים שלא להינשא משדינו של סעיף זה כדינו של סעיף 5.

31. זאת ועוד, הנוטריון שערך את ההסכם העיד כי הדמות הדומיננטית בעריכת ההסכם הייתה האיש (עמ' 13 ש' 4-5). האיש הודה בעדותו כי הוא עבר על ההסכם, קרא אותו, ואף חתם

עליו (עמ' 20 לפרוטוקול ש' 26-27). ככל שהצדדים לא התכוונו להינשא עובר לחתימה על ההסכם ולא דיברו על נישואין, לא היה צורך בסעיפים אלו בהסכם וגם אם אלו נשתלו בהסכם לכאורה בשוגג מצופה היה מהאיש כי יבקש את מחיקתם כפי שלטענתו ביקש מחיקתם של סעיפים אחרים. לעניין זה אציין כי התרשמתי מעדותו של האיש ואף מעדות יתר העדים כי הוא יודע לעמוד על דיוקם של דברים הנוגעים לענייניו ואמון על שמירת זכויותיו. עוד התרשמתי כי האיש יסודי ולא ניתן להובילו ללא משים לעשיית דבר בו אינו חפץ או שאינו מובן לו לאשורו.

מכאן, שגם אם מדובר בסעיף ש"נשתל" בהסכם בלא משים ולא נוסח על ידי הצדדים או הנוטריון הרי שחתימת האיש על ההסכם, לאחר שקרא את ההסכם מלמדת על הרלוונטיות של סעיפים אלו ועל הסכמתו לכלל הסעיפים בו.

32. יתירה מכך, הצדדים ערכו את ההסכם בפני נוטריון בהתאם לחוק יחסי ממון. ככל שלא התכוונו הצדדים להינשא לא היה כל צורך בעריכת ההסכם בפני נוטריון.

העובדה כי הצדדים פנו לנוטריון לעריכת ההסכם ביניהם מלמדת כי ההסכם נערך בהתאם לחוק יחסי ממון וכי הצדדים צפו פני נישואין. שכן, ככל שלא הייתה לצדדים כוונה להינשא הייתה באפשרות הצדדים לערוך הסכם המתייחס לזכויותיהם בדירה בלבד ולא היה צורך בפניה לנוטריון או בעריכת הסכם נוטריוני הנושא אישור נוטריוני שכותרתו "**אישור הסכם ממון שנכרת לפני נישואין.**"

אמנם גם ידועים בציבור יכולים לערוך הסכם המסדיר את סוגיות הרכוש אולם הסכם זה ניתן לאשר רק בבית המשפט לענייני משפחה בהתאם לסעיף 3(ג) לחוק בית המשפט לענייני משפחה ואילו כאן פנו הצדדים לנוטריון על מנת שיערוך להם הסכם שכותרתו "הסכם ממון" ואשר בנוסח אימותו נרשם כי הוא נערך בהתאם לס' 2 (1ג) לחוק יחסי ממון.

33. זאת ועוד, הצדדים ערכו את ההסכם לאחר שכבר התגוררו מספר שנים יחד. ההסכם אינו מתייחס לתקופות שלפני החיים יחד או לתקופה שלאחר סיומם. ככל שהיה מדובר בהסכם חיים משותפים היה מצופה לראות התייחסות ההסכם לתקופת החיים המשותפים, דבר שאינו קיים כלל בהסכם.

34. הנוטריון, עו"ד ב', שערך את ההסכם העיד בפני כי בעת חתימת ההסכם כי הצדדים צפו פני נישואין:

"ש. אתה זוכר את הנסיבות איך בכלל נולד הסכם הממון הזה?

ת. קודם היה את נושא רכישת הדירה, זה היה לפני ההסכם, אני יודע שהצדדים היו נקרא לזה בני זוג, חברים תקופה לא קצרה קודם לכן ואז נפלה ההחלטה להינשא וכתוצאה מכך היו 2 הפעולות המשפטיות שהן רכישת הדירה בשלב ראשון ואז חתימת הסכם הממון."

(עמ' 10 ש' 26-29)

הנוטריון הוסיף והעיד:

"ש. מה אתה יודע במהלך עריכת ההסכמים שלהם על נושא הנישואין שלהם, במהלך הדיונים איתם יש דיבורים על חתונה או משהו כזה?
ת. שיחות על הנישואין או על החתונה היו בנפרד כי אני פשוט את הקטע הזה אני זוכר היטב מאחר ואלמוני יש לו אנטי חזק כלפי הממסד הדתי בארץ, ואני זוכר שדובר על כך שהכוונה הייתה לעשות חתונה אזרחית ולא חתונה דתית עם רב בצורה האורתודוקסית. דובר על חתונה אבל שלא תהיה חתונה דתית. אני זוכר שנפעמתי מהלהט, החוסר רצון לעשות בצורה אורתודוקסית.
וגם נכחתי, לא בנישואין עצמם כי הם היו אזרחיים, אבל נכחתי במסיבת החתונה שנערכה לאחר מכן."

(עמ' 13 ש' 13-19).

בהמשך, במסגרת חקירה נגדית של ב"כ האיש העיד הנוטריון:

"ש. בעניין הצדדים אתה אומר שבשנת 2009 הכנת להם הסכם ואין משמעות ברמה המשפטית לעובדה שהם נישאו בשנת 2011?
ת. המשמעות מבחינתי הייתה מה היה באותו יום חתימת ההסכם בפני הנוטריון, באותו יום זה היה זוג שהיה לפני הנישואין, לא היה לי את התאריך באותו רגע אבל מבחינתי זה לא רלוונטי, מבחינתי <u>אם זוג מגיע אלי ואומר לי שהוא מתכוון להינשא אני עורך עבורם את ההסכם בהתאם</u>. לא משנה אם זה נישואים אזרחיים או דתיים ברגע שזה נישואים תקפים, <u>וכך היה בעניין זה</u> .
ש. אם אתה אומר כאיש מקצוע שאתה עורך הסכם בשנת 2009, שהוא צופה פני נשואים על פי עדותך, מה יותר פשוט בלרשום בהסכם בפרק ה"והואיל" "הואיל ובני הזוג מתכוונים להנשא..."
ת. אתה צודק במאה אחוז.
ש. לו אני הייתי מקבל את ההסכם הזה מבלי להכיר את הצדדים, האם אני כאיש מן היישוב הייתי מגיע למסקנה שהם הולכים להנשא?

ת. כן. יש כותרת להסכם וכתוב במפורש "הסכם ממון שנכרת לפני נישואין"
ש. זו עובדה שהם היו לא נשואים באותה עת, וזו כותרת, מה ניתן ללמוד מזה?
ת. גם אם היה כתוב שהם הולכים להינשא בתאריך פלוני אלמוני ובסוף מחליטים לא להינשא, אני עדיין לאותו יום שערכתי את ההסכם, ההסכם היה בתוקף.
ש. סיפר לי פלוני שבטיוטא הראשונה משנת 2009 שאנחנו לא מוצאים היה כתוב שהם מתכוונים להנשא, ושנמחק המלל הזה מהטיוטא.. זכור לך ?
ת. לא זכור לי אבל אם יש דבר כזה סביר מאוד להניח שזה נמצא אצלי בקובץ, אני אבדוק ובמידה ואמצא זאת אמציא לב"כ הצדדים.
ש. בהנחה שזה נכון, האם זה משנה את כל התשובות שניתנו בדק' האחרונות?
ת. אני לא זוכר שאמרו לי..
ש. אני שואל אותך, בהנחה שתמצא טיוטא קודמת להסכם, שבה ביקשו הצדדים למחוק את כוונתם להינשא בפרק ו"הואיל"?
ת. זה יפתיע אותי אבל יכול להיות שהם ביקשו להוריד מפרק ו"הואיל" משפט שהיה שם על כוונתם להינשא "<u>כדת משה וישראל</u>" כי יש לי במשרד תבניות של הסכמים שבהם מופיע המשפט הזה כברירת מחדל ויכול להיות שהם ביקשו להוריד את המשפט הזה."
(כל ההדגשות לא במקור)

וכן:

"ש. נושא אחרון, אמרת לגבי הנישואין האזרחיים, ועמוד השדרה של אלמוני שהערכת אותו לגבי הנישואים האזרחיים, יכול להיות שאתה מתבלבל בין 2009 ל-2011, כי למיטב ידיעתי ב2009 לא דובר על חתונה?
ת. יכול להיות שאתה מתבלבל ולא אני לא נראה לי שאני מתבלבל.
ש. אתה מצהיר פה שב2009 אלמוני ופלונית דיברו איתך אם להתחתן כדת משה וישראל או בנישואים אזרחיים בקפריסין?
ת. הם לא התייעצו איתי איך להתחתן, ממש לא אמרתי זאת, זה משהו בוודאות שאף אדם מעולם לא שאל ולא התייעץ איתי. הם פשוט העמידו אותי בפני עובדה שהם הולכים להינשא בנישואים אזרחיים.
ש. ב-2009 הם כבר ידעו שהם הולכים להתחתן בנישואים אזרחיים?
ת. כן."

35. עדותו של הנוטריון שהיא עדות אובייקטיבית ועשתה עלי רושם מהימן, עדות זו לא נסתרה או הופרכה. לעניין זה יש לציין כי האיש טען בסיכומיו כי העד מטעם האישה אינו דובר אמת (סעיף 5 לסיכומי האיש). מדובר בטענה שנטענה בעלמא מבלי שהובהרה או הוסברה,

כל שכן מבלי שהוכחה. מדובר בטענה חמורה ביותר כלפי נוטריון ומשטענה זו נטענה באופן סתמי וכאמור לא הוכחה, מוטב היה אלמלא נטענה.

36. האיש טוען כי עצם העובדה שהצדדים ביקשו למחוק מכותרת ההסכם את כוונתם להינשא מלמדת על כך שלא היה בכוונתם להינשא. גם טענה זו אין בידי לקבל.

ראשית, הנוטריון ציין כי מדובר היה במחיקת המילים ״בנישואין כדת וכדין״ ולא בנישואין בכלל, דבר העולה בקנה אחד עם רצונו של האיש להינשא בנישואין אזרחיים בלבד (כפי שאכן ארע בהמשך).

שנית, כאמור לעיל, סעיפים 4-5 מתייחסים לרכוש הצדדים לפני ואחרי הנישואין. ככל שלא היה בדעת הצדדים להינשא היה על הצדדים לבקש מחיקת סעיפים אלו בנוסף. העובדה שסעיפים אלו מצויים בהסכם שהצדדים חתמו עליו מלמדת על כוונת נישואין.

37. באשר לכוונת הנישואין של הצדדים העידה האישה כך :

״ ש. **אם אלא כל פני הדברים ואישרת אותם, עו״ד ב׳ טוען בחקירתו שב2009 כבר ידעתם שאתם הולכים להנשא בנישואים אזרחיים, זה נכון שבשנת 2011 לא ידעתם?**

ת. אני ידעתי שזה מה שלי רוצה אני יודעת שמה שהוא מתעקש עשוי בד״כ ברוב המקרים לקרות, אבל קיוותי שבמרוצת השנים ואהבתו יגרום לדברים להשתנות.

ש. **ב2009 ב׳ לא יכל לדעת שאתם הולכים להנשא בנישואים אזרחיים כי אתם לא ידעתם?**

ת. אנחנו ידענו תמיד שאנחנו הולכים להנשא בנישואים אזרחים.

ש. **כשב׳ עמד והצהיר שהוא ידע שאתם הולכים להנשא בנישואים אזרחים זה לא יכול להיות כי אתם עוד לא ידעתם?**

ת. זה יכול להיות כי זה סביר להניח מה שהיה קורה.

ש. **התחלנו את החקירה בזה שב2011 היה משבר משפחתי ו... לא אהבו את זה, אם כבר ידעתם אז למה זו צריכה להיות בעיה אם כך?**

ת. הדיבור על אזרחי היו דיבורים בינינו וכל הזמן צפה השאלה אם נתחתן ברבנות או אזרחי.

ש. **ממתי?**

ת. פלוני בשנה הראשונה שיצאנו אמר לי שהוא לא רומנטיקן ושאני אגיד לו כשאני רוצה להתחתן.

ש. אז למה חיכיתם לאלצהיימר של סבתא?

ת. אין לי הסבר. <u>ידענו שנתחתן אך לא ידענו מתי</u>."

(עמ' 30 ש' 25 עד עמ' 31 ש' 6)

38. הגב' פלמונית, אמה של האישה, אשר הוזמנה להעיד על ידי האיש, העידה בפני את הדברים הבאים:

"ש. ממי ידעת שהם הולכים להתחתן, מה פלונית אמרה לך?

ת. הדברים לא הלכו ככה, זה היה לפני השטח כל הסיפור. לראיה, אני אם הם לא היו חושבים להתחתן, לא הייתי נותנת כסף.

ש. את מדברת על 2009 כשרכשו את הדירה בקדימה?

ת. בוודאי, לא הייתי נותנת אגורה.

(עמ' 44 ש' 31-36)

39. הנה כי כן, האישה ואמה העידו כי הגם שהצדדים לא קבעו תאריך, לצדדים הייתה תכנית להינשא כבר במועד חתימת ההסכם. עדויותיהן של האישה ואמה לעניין זה היו מהימנות עלי.

40. אף חלוף הזמן בין חתימת ההסכם לבין הנישואין אין בו לדעתי במקרה דנן כדי להשליך על מסקנתי כי ההסכם צפה פני נישואין והוא הסכם ממון אשר אושר כדין על פי חוק יחסי ממון שכן שוכנעתי כי לצדדים אכן הייתה כוונה להינשא במועד חתימת ההסכם.

41. זאת ועוד, טען האיש בסיכומיו כי הצדדים לא נהגו על פי ההסכם באשר הכספים שצברו הצדדים במהלך נישואיהם לא היו כספים משותפים וזאת בהחלטה משותפת של הצדדים (סעיף 86 לסיכומי האיש) ולפיכך בחרו בהתנהגות שלא לקיים את ההסכם, דבר שלכאורה מלמד על בטלותו. גם טענה זו אין בה כדי לסייע לאיש.

ראשית, טענה זו עומדת בסתירה חזיתית לטענת האיש בסעיף 33 לכתב תביעתו לפיה, לא הייתה הפרדה רכושית בין הצדדים וכן לסעיף 29 לתצהירו בו הצהיר ברחל בתך הקטנה:

"כך למשל לא הייתה הפרדה רכושית ושילמנו את הוצאות משק הבית והילדים מתוך חשבון בנק משותף שבבעלותנו בבנק איגוד ואשר נפתח על ידי הצדדים רק לאחר נישואים. כך ובהתאם משכורתי הופקדה במלואה לחשבון הבנק המשותף".

שנית, טענה זו לא הוכחה. ההסכם קובע קביעה עקרונית כי כספים שיקבלו הצדדים יהיו כספים משותפים בהתאם לחוק יחסי ממון. אך ההסכם אינו קובע את אופן השיתוף. לפיכך אין בטענה זו לסייע לאיש ולקבוע כי הצדדים לא נהגו על פי ההסכם.

למעלה מכך, ככל שלא היו הכספים שנצברו במהלך חיי הנישואין, משותפים, מדוע זה דרש האיש בכתב התביעה הרכושית גילוי מלא של כל זכויותיה הכספיות של האישה?
(לעניין זה יובהר כי כתב התביעה של האיש הוגש לפני תביעת האישה למזונות ולא יכולה להישמע הטענה כי אלו נדרשו לעניין תביעת המזונות).

42. בנוסף, אין בהסכם כל הוראות אופרטיביות הרלוונטיות לתקופת הנישואין ולכן לא ניתן במקרה דנן לקבוע מחד כי הצדדים לא נהגו על פי ההסכם ומאידך כי הצדדים נהגו על פי ההסכם.

לא זו אף זו, ככל שהצדדים לא נהגו בשיתוף, מדוע מבקש האיש שיתוף בדירה שאין מחלוקת שלא נרכשה מכספים משותפים של הצדדים והשקעות הצדדים בה לא היו זהות?

43. שלישית, כפי שעולה מעדויות הצדדים, הצדדים אכן לא נהגו בשיתוף רכושי, (זאת בניגוד לטענת האיש בתצהירו) הן לפני והן אחרי הנישואין. אף מעדותו של האיש עולה כי הצדדים נשאו בהוצאות הבית והילדים באופן שווה ללא קשר להכנסות הצדדים והאיש, אמנם הפקיד את מלוא משכורתו לחשבון המשותף, אולם לאחר חלוקת ההוצאות שווה בשווה בין הצדדים העביר את היתרה לחשבון הבנק הפרטי שלו, כך העיד האיש:

"ש. אתה עורך טבלאות אקסל..?
ת. שנינו.
ש. אתה עורך ומעביר לפלונית?
ת. אני עורך ומעביר לפלונית והיא מתקנת.
ש. ואז פלונית מעבירה חצי ואתה חצי, אתה מפקיד את המשכורת שלך לחשבון המשותף?
ת. כן.
ש. ולאחר מכן לאחר שעשיתם את ההתחשבנות אתה מעביר את היתרה לחשבון הנפרד?
ת. פלונית מעבירה את חלקה לחשבון המשותף, ואני, אם היה עודף מההכנסות אני מעביר את ההפרש לחשבון.
ש. המשכנתא במסגרת ההתחשבנות משולמת מהחשבון של פלונית נכון?

ת. אמת, וזה נלקח בחשבון בהתחשבנות.
ש. והשכירות אם ישנה, לאחר מכן כשאתם משכירים את הדירה בר' נכנסת לחשבון של פלונית והיא משלמת את המשכנתא?
ת. לא למיטב זכרוני, אם אני זוכר נכון השכירות של החשבון בר' מועבר כתשלום דמי שכירות ישירות להוריה של פלונית, אני לא זוכר אם דרך חשבונה של פלונית, והמשכנתא מקוזזת מחשבונה של פלונית מהוצאות משק הבית.
ש. אבל זה נעשה מחשבונה של פלונית?
ת. המשכנתא.
ש. ואתם משלמים באופן ישיר, מי משלם את המשכנתא על הדירה?
ת. שנינו.
ש. מאיזה חשבון משולמת המשכנתא?
ת. החלק של פלונית.. עשינו חלוקה מי משלם על מה, פלונית הייתה בבנק לאומי והיה ליווי בנקאי והיה דיל יותר טוב, לכן העדפנו שזה יעבור דרך חשבונה. כל הוצאות הבית חמישים חמישים ובוודאי אחרי שנישאנו.
ש. כאשר פלונית צריכה ללכת לפסיכולוג או פיזיותרפיסט או קונה לעצמה בשמים זה יוצא מחשבונה נכון?
ת. כל אחד משלם על הוצאותיו ופינוקיו מחשבונו שלו.
ש. בגדים אתה קונה מחשבונך שלך?
ת. בגדים שלי, בוודאי.
ש. בוודאי שלא בגדים של פלונית מהחשבון שלך?
ת. כמו שפלונית לא שילמה על הבגדים שלי.
ש. פלונית עברה הריון מאוד קשה נכון?
ת. שנינו עברנו הריון קשה.
ש. אתה מאשר שהיא עברה הריון מאוד קשה והייתה תקופה של חודש וחצי בבית חולים והייתה בשמירת הריון בבית חולים?
ת. אמת.
ש. תאשר לי שהיא לא העבירה שיעורי פיתוח קול בבית חולים?
ת. אמת.
ש. ולמרות זאת אתה מעביר טבלאות אקסל והיא משתתפת חצי חצי בהוצאות ?
ת. לא נכון.
ש. היא לא השתתפה בתקופה הזו?
ת. פלונית תבעה את ביטוח לאומי על התקופה שהייתה בחופשת לידה וביקשה ממני להגדיל את חלקי בהוצאות משק הבית המשותף בתקופה שהיא הייתה בבית חולים.

...

ת. אם אני זוכר נכון, היו חודשיים שלושה שבהם השתתפותי בהוצאות משק הבית היו גדולות יותר.

ש. בכמה ?

ת. 2,000-3,000 ₪ לא זוכר במדויק."

(עמ' 22 לפרוטוקול החל מש' 16 עד עמ' 23 ש' 29)

44. וכך העידה האישה בחקירתה הנגדית:

ש. תאשרי לי שלגרסתך לאורך כל שנות הנישואין פלוני ערך אקסלים ואת שילמת מחצית מההוצאות וגם בימים קשים?

ת. נכון.

ש. תאשרי לי שההוצאות התנהלו מהחשבון המשותף ולמרות שלא הייתה לך הכנסה את שילמת חצי?

ת. כן, אבל החשבון המשותף נפתח ב2016.

ש. תאשרי לי שהוצאותיכם המשותפות מ2016 שהיה לכם חשבון משותף ירדו מחשבון הבנק?

ת. כן, גם ממני. המשכנתא ירדה מחשבוני, איזנו את ההוצאות דרך חשבון הבנק המשותף שלנו.

(עמ' 31 ש' 7-16, הדגשים לא במקור)

45. הנה כי כן, לא בשיתוף עסקינן אלא בהשתתפות שוויונית ודווקנית בהוצאות הבית וגידול הילדים, הא ותו לא. הצדדים ניהלו משק בית משותף תוך חלוקת הוצאות הבית שווה בשווה ללא קשר לגובה הכנסות הצדדים או ליכולותיהם. הצדדים ביצעו התחשבנות מדוקדקת ביניהם בסוף כל חודש באשר להוצאות הבית המשותף וערכו קיזוז והעברת כספים בהתאם לכך.

46. חשבון הבנק המשותף נפתח רק בשנת 2016 כאשר הצדדים נישאו בדצמבר 2011 וגם אז, לא נהגו הצדדים בשיתוף. החשבון המשותף שימש רק לצורך איזון ההוצאות בין הצדדים כאשר התובע בעצמו העיד כי כל יתרה שנותרה בחשבון המשותף לאחר שהפקיד לשם את שכרו ולאחר חלוקת ההוצאות הועברה לחשבונו הפרטי. הצדדים המשיכו להחזיק בחשבונות נפרדים כאשר הוצאותיהם ה"פרטיות" בוצעו מחשבונות אלו בלבד, הסדר שכזה

אינו מאפיין יחסי שיתוף כלכלי או רכושי. משהצדדים לא נהגו בשיתוף, דרישתו של האיש לנהוג בשיתוף בעניין הדירה בר' שנרכשה חלף הדירה בק' תמוהה ומלמדת על חוסר תום ליבו של האיש.

47. עם זאת, אין לטעמי בעובדה שהצדדים בחרו לנהוג כפי שנהגו לעניין חלוקת הוצאותיהם כדי לקבוע כי בהתנהגותם ביטלו את ההסכם וזאת אף מטעמי "תום לב" כפי שיפורט בהמשך. **לנוכח כל האמור אני קובעת כי הסכם הממון עליו חתמו הצדדים ביום 22.6.2009 הינו תקף ומחייב ואף אושר כדין בהתאם להוראות חוק יחסי ממון.**

קיומו של ההסכם כהסכם איזון משאבים לפי סעיף 5 (א)(3) לחוק יחסי ממון:

48. למעלה מן הצורך, אבהיר כי אף אם לכאורה לא ניתן היה לראות בהסכם כהסכם ממון מחייב, סבורה אני כי ניתן לאכפו כהסכם איזון משאבים לפי סעיף 5 (א)(3) לחוק יחסי ממון בין בני זוג, אשר קובע כך:

> "**עם התרת הנישואין או עם פקיעת הנישואין עקב מותו של בן זוג (בחוק זה – פקיעת הנישואין) זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שווים של כלל נכסי בני הזוג, למעט –**
> **נכסים שבני הזוג הסכימו בכתב ששווים לא יאוזן ביניהם**".

בהקשר זה נפסק על ידי בית המשפט העליון בבג"ץ 10605/02 **גמליאל נ' בית-הדין הרבני הגדול**, פ"ד נח (2) 529, כדלקמן:

> "**במקרה שלפנינו אין בין בני-הזוג הסכם ממון, כמשמעותו בחוק יחסי ממון, ועל-כן חל על יחסי הממון שביניהם הסדר איזון המשאבים המפורט בפרק השנים לחוק. במסגרת הסדר זה יש להביא בחשבון את ההסכם הכתוב בין הצדדים, שממנו עולה כוונתם שלא לאזן ביניהם את שווי הדירה במקרה של פקיעת הנישואין על-אף רישום הדירה על שם שני הצדדים, שנעשה לצורכי משכנתא. הסכמה זו תואמת את הוראת סעיף 5(א)(3) סיפא לחוק יחסי ממון, ועל-מנת שתקום די בהסכם "סתם", ובלבד שיהא בכתב, ואין צורך באישורם של בית-המשפט או של בית-הדין המוסמך ... סוף-דבר – ההסכם שנקשר בין בני-הזוג במקרה שלפנינו, הגם שאינו עולה כדי "הסכם ממון" כהגדרתו בחוק יחסי ממון, הרי הוא בר-תוקף במסגרת הסדר המשאבים בין הצדדים, לפי סעיף 5 (א)(3) לחוק, וניתן לאוכפו על האישה ככל שהוא נוגע לדירה**" (ס' 6-7 לפסק הדין).

הנה כי כן, גם אם אין המדובר בהסכם ממון אשר צפה פני נישואין, מה שאין פני הדברים בענייננו, הרי שמדובר בהסכם "סתם" בכתב אשר מלמד על חלוקה בלתי שוויונית של הדירה בר' או כל דירה חלופית שתירכש על ידי הצדדים.

49. כך, גם לגרסת האיש – ההסכם עניינו הדירה בק' כך שגם אם אין בפנינו הסכם ממון הרי שבפנינו הסכם ספציפי הנוגע לדירה בק' והקובע כי ההסכם יחול על כל דירה חלופית ולפיכך חל גם על פירוק השיתוף בדירה בר' וניסיונו של האיש להתנער מההסכם אינו עולה בקנה אחד עם עיקרון תום הלב ואף מהווה לטעמי ניסיון לעשיית עושר ולא במשפט.

50. כך גם העובדה שהדירה בר' נרשמה בחלקים שווים על שם הצדדים אין בה לטעמי במקרה דנן כדי לסייע לתובע. אף הדירה בק', אשר נרכשה לפני נישואי הצדדים, ואשר לא יכולה להיות מחלוקת כי חלקו של האיש בה הוא 23.5% לאחר ניכוי הוצאות המכר והמשכנתא, נרשמה על שם שני הצדדים בחלקים שווים. משכך, אין לראות באופן הרישום של הדירה השנייה כמו גם הראשונה) משום הסדר שיש בו כדי לאיין את הוראות ההסכם.

תום לב

51. הצדקה נוספת לאכיפת ההסכם הינה חוסר תום ליבו של האיש.

על פי הפסיקה, לבית המשפט מסורה הסמכות להכיר בתוקפו של הסכם ממון גם כאשר הוא לא אושר כדין. עוד נקבע, כי בהסתמך על הדוקטרינה הפסיקתית המוכרת בשיטתנו, ניתן להכיר בתוקפו של הסכם כזה, באופן חריג ובמקרים המתאימים לכך וזאת מכוח עקרונות תום הלב, ההשתק והמניעות (בע"מ 8167/08 ובע"מ 7734/08 **פלוני נ' פלונית**, [פורסם בנבו]).

52. אף משקבעתי כי ההסכם אושר כדין ומשכך הוא תקף ומחייב הרי שלמעלה מן הצורך מצאתי להוסיף כי בנסיבות המקרה דנא נכון יהא להכיר בתוקפו של ההסכם, אשר נכרת טרם הנישואין אף מכוח עקרון תום הלב והעיקרון שהסכמים יש לכבד.

אין מחלוקת כי בין הצדדים נחתם הסכם (שאף אושר על ידי נוטריון). ההסכם לא בוטל על ידי מי מהצדדים.
עיקרון העל בדיני חוזים הוא כי הסכמים יש לקיים.
במקרה דנן חתם האיש על הסכם לאחר שקרא אותו והבין אותו.
האיש לא העלה כל טענה לחוסר נפקותו של ההסכם מכוח דיני החוזים.
אין כל טענה לפיה האיש חתם על ההסכם בטעות או תחת כפיה.
בנוסף, אין מחלוקת כי ההשקעה הכספית בדירה לא הייתה שווה ויתירה מכך, אף כדברי האיש – ההסכם נועד להגן על זכויותיהם של הורי האישה אשר השקיעו את רוב כספי המקדמה בדירה.

53. זאת ועוד, לא שוכנעתי כי לאחר הנישואין סבר האיש כי ההסכם אינו בתוקף או כי הצדדים באופן מודע לא אישרו את ההסכם בבית המשפט. רק כעת, שעה שהאיש נדרש לביצוע חלקו בהסכם, העלה האיש טענה כי ההסכם אינו בתוקף.

54. זאת ועוד, בהתאם לעדותו של האיש ואף לעדותו של הנוטריון, פנה האיש אל הנוטריון בבקשה לשנות את ההסכם וזאת לאחר רכישת הדירה השנייה ואילו הנוטריון הודיעו כי לצורך שינויו של הסכם הממון יש צורך בהסכמת ופניית שני הצדדים. לאחר מכן לא שב האיש וביקש לשנות את ההסכם. מכאן – שאף האיש סבר כי ההסכם מחייב, שהרי לו סבר שההסכם אינו תקף, לא היה מבקש לשנותו שכן אין להסכם לכאורה כל נפקות.

כך על פי עדות הנוטריון:

"ש. אתה זוכר את הנסיבות איך בכלל נולד הסכם הממון הזה?
ת. קודם היה את נושא רכישת הדירה, זה היה לפני ההסכם, אני יודע שהצדדים היו נקרא לזה בני זוג, חברים תקופה לא קצרה קודם לכן ואז נפלה ההחלטה להינשא וכתוצאה מכך היו 2 הפעולות המשפטיות שהן רכישת הדירה בשלב ראשון ואז חתימת הסכם הממון.
ש. אתה סיפרת שלאחר או לקראת רכישת הדירה בר', יצר אתך קשר מר אלמוני, ורצה לערוך שינויים בהסכם, מה אתה יודע לספר על זה? מה הוא אמר לך?
ת. דובר על שוני בחלוקת האחוזים, לגבי הדירה, שהוא ביקש לשנות את זה. אני מניח לאזן או לעשות חמישים חמישים לא זוכר בדיוק. אמרתי לו שהדבר צריך להיעשות עם 2 הצדדים והוא צריך לדאוג שזה צריך לבוא משני הצדדים ביחד. והסברתי שלא יהיה תיקון להסכם אלא עריכת הסכם חדש מאחר והם כבר נשואים יהיה צורך לאשר אותו בבית משפט."
(בעמ' 10 ש' 25-36 ההדגשים לא במקור)

ואילו על פי עדות האיש:

"ש. ואתה לא פונה לעו"ד ב' בטענה שיש פגם בהסכם נוכח ההכרות ביניהם?
ת. אני פניתי אליו במועד סמוך ליום הנישואין שלנו כדי לבדוק מה סטטוס ההסכם או במילים אחרות לבדוק האם ההסכם תקף או שצריך לתקן אותו ד"א זו הייתה גם בקשת פלונית.
ש. לתקן, למה זה לא כתוב בתצהירך, זה סיפור שנולד היום?
ת. כתבתי במפורש שההסכם לא חל על נישואין...

ש. **אני שואל אותך עובדות, לא על טענות משפטיות, מתי פניתי לעורך דין ב' כדי להגיד שההסכם לא תקף?**

ת. **שאלתי את עו"ד ב' מה סטטוס ההסכם..**

ש. **והוא אמר לך שההסכם תקף?**

ת. **לא, הוא לא ענה.**

ש. **אתה חושב שכשאתם מתחתנים אתה חושב שההסכם לא תקף?**

ת. **כשאנחנו מתחתנים לא מיד אחרי החתונה אלא זמן קצר לאחר החתונה, פלונית ואני מדברים על נושא ההסכם, ופלונית אומרת במפורש שאנחנו משלמים חצי חצי בכל הוצאות הבית, המשכנתא והמסים וברור לכל בר דעת שחלוקת האחוזים בדירה איננה הגיונית ולא משקפת את המציאות.**

ש. **אתה מספר סיפורים בדים, תראה לי איפה זה כתוב בתצהירך שפלונית הסכימה איתך בחלוקת הדירה חצי חצי?**

ת. **אני מעיין כרגע בתצהיר ואני לא יודע אם זה כתוב בו. (מעיין זמן ממושך בתצהיר)**

ש. **אני אומר לך שזה לא כתוב?**

ת. **זו איננה גרסה שנולדה היום ואני חושב שאתה מתבלבל בין הצדדים כי כל מה שאני אמרתי זה אמת ורוב מה שפלונית אמרה זה לא נכון.**

ש. **אני רוצה להפנות אותך... אתה בתצהירך אמרת ש"בדרך ההתנהגות שלנו ראינו את זה...", ז"א שאם אתה אומר בדרך ההתנהגות זה משתמע ולא מפורש, סעיף 27 לתצהירך.. ?**

ת. **אמת.**

ש. **כרגע בעדותך אמרת שזה נאמר במפורש אך בתצהירך עולה כי הדברים במשתמע ולא נאמרו במפורש?**

ת. **כשאתה אומר זה נאמר במפורש למה אתה מתכוון... אני אומר שבדרך התנהגותנו לא ראינו בהסכם כמחייב.**

ש. **כשהדירה בק' נמכרת ונרכשת הדירה בר' אתה סבור שהחלוקה היה כבר חצי חצי.?**

ת. **כן. כל אחד מאתנו הוסיף מאות אלפי שקלים מכיסו וזה לא נרשם בשום מקום שזה משנה א היחסים בקשר לדירה.**

ש. **ז"א אתה חושב שההסכם מת, ואתה לא אומר לפלונית או לפחות אתה לא כותב בתצהירך שאתה אומר לפלונית שהיחסים בדירה בר' יהיו שונים מהדירה בק'?**

ת. **אני אומר יותר מזה, מכיוון שהדירה נרשמה חמישים חמישים, איזו סיבה יש לי להגיד לפלונית שהיחסים משתנים, הדירה נרשמת חמישים חמישים. מה צריך יותר מזה?"**

(עמ' 20-21 ש' 34 עד 34)

55. אין בידי לקבל את גרסתו של האיש, ככל שסבור היה כי ההסכם אינו בתוקף לא היה עליו לכאורה לעשות דבר שכן לנוכח בטלות ההסכם חלות הוראות חוק יחסי ממון והחלוקה שוויונית. זאת ועוד, פנייתו של האיש לנוטריון בבקשה לשינוי ההסכם מלמדת את ההיפך הגמור, דהיינו שהאיש סבר שההסכם בתוקף ולכן מצא לשנותו, דבר שלא נעשה בסופו של דבר, לאחר שהובהר לו על ידי הנוטריון כי לצורך שינוי ההסכם יש צורך בהסכמת הצדדים שניהם, ומשהצדדים נשואים כעת, יהיה עליהם לאשר את ההסכם בבית המשפט.

56. העובדה שלאחר קבלת תשובת הנוטריון לא מצא האיש לפעול מלמדת על כך שהשלים עם המצב וכן מלמדת על כך שסבר אף הוא כי ההסכם מחייב את הצדדים, שהרי ככל שלא סבר כך ולא השלים עם המצב היה עליו לפעול לשינויו של ההסכם, דבר שלא מצא לעשות.

57. זאת ועוד, האיש טען כי האישה הסכימה אף היא באותו שלב כי דירת ר' שייכת לצדדים בחלקים שווים (דבר שהוכחש על ידי האישה). ככל שכך אכן היה המצב, אין כל הסבר לכך שלאחר שהתקבלה תשובתו של הנוטריון הצדדים לא פנו במשותף לשינוי ההסכם ואישור ההסכם החדש כנדרש על פי דין פני הדברים מלמדים על כך שגרסתה של האישה על כך שלא סברה כי יש לשנות את ההסכם מתיישבת עם העובדות לפיהן לא פנו הצדדים במשותף לצורך שינוי ההסכם. לעניין זה אם כך, מצאתי את גרסתו של האיש כי האישה הסכימה שהדירה שייכת להם בחלקים שווים כלא אמינה, בעוד גרסתה של האישה מתיישבת עם האופן בו פעלו הצדדים ולפיכך מאמינה אני לגרסתה.

58. אף טענת האיש כי ממילא הדירה רשומה על שם הצדדים בחלקים שווים ולפיכך לכאורה לא היה מקום לתיקון ההסכם אינה מתיישבת עם התנהגותו וגרסתו הוא.

ראשית, כפי שפירטתי קודם לכן גם דירת ק' נרשמה על שם הצדדים בחלקים שווים ואין מחלוקת כי חלקי הצדדים אינם שווים אלא עומדים על יחס של 23.5% לאיש ו- 76.5% לאישה כפי שנקבע בהסכם ומכאן שאין להקיש מאופן הרישום על חלקם של הצדדים.

שנית, ככל היה באופן הרישום בדירת ר' בלבד כדי ללמד על חלקם של הצדדים בדירה, ואין מחלוקת שהזכויות נרשמו בחלקים שווים, מה טעם מצא האיש לפנות לנוטריון ולבקש תיקון ההסכם?

לנוכח האמור מצאתי כי אין לקבל את גרסתו של האיש, והתנהגותו אינה עומדת בקנה אחד עם עיקרון תום הלב.

59. על כך יש להוסיף כי האיש עתר בתביעתו לפירוק השיתוף בדירה וברכב, רכב אשר שייך לאמה של האישה ורשום על שם האם וכן עתר לאיזון החובות שנטל על עצמו במסגרת חשבונותיו הפרטיים.

כן עתר למחצית משווי התכולה בדירה בה התגוררו הצדדים, לרבות תכשיטי האישה, אשר לכל הפחות ביחס אליהם הודה במהלך עדותו כי ניתנו לאישה רובם ככולם (למעט טבעת הנישואין) על ידי הוריה (עדות האיש בעמ' 28 ש' 28-35).

מנגד לא עתר האיש לאיזון הזכויות הסוציאליות של הצדדים.

עולה השאלה מדוע ביקש האיש איזון משאבים רק ביחס לדירה, תכולתה והרכב.

הדעת נותנת, כי לאיש, אשר עובד כשכיר שנים ארוכות זכויות סוציאליות לא מבוטלות, בעוד לאישה, אשר מעמדה כעצמאית והשתכרותה נמוכה יותר זכויות סוציאליות פחותות משמעותית. כך עולה אף מהאסמכתאות שצירף האיש.

מנגד לא הובאה כל ראיה כי לאישה זכויות סוציאליות שהן. קל וחומר שוות ערך לזכויותיו של האיש.

לטעמי, העובדה כי האיש, שמחד עתר לאיזון שוויוני של הדירה, תכולתה והרכב, לא עתר לאיזון הזכויות הסוציאליות של הצדדים מלמדת על חוסר תום ליבו של האיש באשר הוא מבקש לקבל לידו מחצית מנכסיה של האישה אולם אינו מוכן לחלוק בנכסיו וזכויותיו שלו.

60. לנוכח האמור לעיל במקרה דנן, מצאתי להורות כי ההסכם שנחתם בין הצדדים הינו הסכם מחייב הן מכוח היותו הסכם ממון, הן מכוח עקרון תום הלב, והן משום שניתן לאוכפו בהתאם לסעיף 5 (א) (3) לחוק יחסי ממון.

61. לפיכך אני מורה על שיתוף הפירוק בדירה על דרך של מכירתה למי מהצדדים או לצד ג' ואופן תמורתה יחולק בהתאם למנגנון שנקבע בהסכם. מבוקש כי ב"כ הצדדים יסייעו לצדדים בעניין זה. ככל שלא יגיעו הצדדים להסכמות לעניין שוויה של הדירה בתוך 45 יום, ימונה שמאי על ידי ב"כ הצדדים, וככל שלא יגיעו הצדדים להסכמה באשר למכירתה של הדירה, אם בדרך של רכישתה על ידי מי מהצדדים, או מכירתה לצד ג', וזאת בתוך 120 יום,

ימונו ב"כ הצדדים ככונסי נכסים לצורך מכירתה. הליך הכינוס יתנהל בפני ראש ההוצאה לפועל והוא אשר ייתן לכונסים הוראות, יאשר את ההסכם ויקבע את שכר הכונסים.

תכולת הדירה

62. האיש עותר למחצית שוויה של תכולת הדירה בה התגוררו הצדדים.

האיש טוען כי החפצים והפריטים בדירה נרכשו על ידי האיש והאישה וכן על ידי הורי הצדדים. חוות הדעת של חברת הביטוח העמידה את שווי התכולה על סך של כ 178,000 ₪.

63. לאחר ששקלתי את הדברים, הריני קובעת כי התובע זכאי לחלקו בתכולת הדירה. עם זאת, התובע לא הוכיח את שווי התכולה. דו"ח השמאי מטעם חברת הביטוח מתייחס לערכי פריטים כחדשים ונועד לצרכי ביטוח בלבד ואין בו לשקף את ערכה האמתי של התכולה במועד הקובע.

64. כמו כן מצאתי להוציא מתכולת הדירה אשר תתחלק בין הצדדים את הפריטים הבאים:

תכשיטי האישה
חדר השינה
ריהוט חדר הילדים
הספות בסלון
מחשבי הילדים (לרבות אייפדים או טאבלט)
טלפון נייד של האישה וטלפונים ניידים של הקטינים ככל שיש.
כלי נגינה השייכים לאישה
ביגוד
צעצועים

שכן מצאתי את עדותה של האישה לעניין מקורם של פריטים אלו אמינה. פריטים אלו יישארו לפיכך בידי האישה ולא יאוזנו.

כמו כן, משעולה מתצהירה של האישה שמכונת הכביסה נרכשה על ידי האיש, ככל שמכונה זו עדיין עומדת לשימושה של האישה, תוצא אף מכונת הכביסה מכלל המיטלטלין המשותפים ותימסר לידי האיש בתוך 30 יום. לחילופין תוכל האישה להעביר לידי האיש בתוך 30 יום את הסך של 1,000 ₪ אותו אני אומדת כשוויה של המכונה נכון למועד זה.

65. אשר לתביעה לקבלת מחצית משווי הפריטים - לא מצאתי להיעתר לה.

פריטי התכולה יחולקו בעין בין שני הצדדים, להוציא הפריטים שפורטו לעיל.

האישה תכין בתוך 30 יום, שתי רשימות של מיטלטלין שהיו בדירה במועד עזיבת האיש את הדירה (להוציא את הפריטים שהוצאו מסך הפריטים המשותפים) ותגיש לאיש את שתי הרשימות, הוא יבחר רשימה אחת מתוכן, יודיע עליה לאישה, וייקח את הפריטים שבה בתוך 30 יום ממועד הודעתו, בתיאום מראש עם האישה.

66. לחלופין, וככל שלא יגיעו הצדדים להבנות באשר לחלוקה דלעיל, אני אומדת את תכולת הדירה בניכוי הפריטים המפורטים בסעיף 53 לעיל בסך של 40,000 ₪ בהתחשב בבלאי הטבעי של הפריטים וכן בהתחשב בעובדה כי דו"ח השמאי נועד לצרכי ביטוח ורכישת מוצרים חדשים בלבד ואינו משקף בהכרח את ערכם הריאלי של הפריטים ולפיכך חלקו של התובע 20,000 ₪, אשר ישולמו לו על ידי האישה בתוך 30 יום.

הלוואות

67. האיש טוען כי במהלך תקופת הנישואין נלקחו על ידו הלוואות אשר משולמות עד היום ועל ידו בלבד ועותר לחייב את האישה במחצית סכום ההלוואות.

68. רכיב זה בתביעה דינו להידחות ממספר טעמים.

ראשית, טענה זו עלתה לראשונה בתצהיר האיש ולא הופיעה בכתב התביעה. שנית, לא הוכח כי ההלוואות נלקחו על ידי שני הצדדים למטרה משותפת. וכך העיד האיש לעניין ההלוואות:

"ש. **אתם לא לקחתם הלוואות משותפות חוות מהמשכנתא נכון?**
ת. את ההלוואות לקחתי על שמי בלבד.
ש. **לא שיתפת את פלונית בהלוואות האלה נכון?**
ת. שיתפתי מבחינתי מלל בוודאי שהיא ידעה. אם בן אדם משלם 9,000 ₪ הוצאות הבית מאיפה זה בא? לי אין מטריה אין סופית של הורים."

(עמ' 29 לפרוטוקול ש' 32-36)

69. שלישית, מחקירתו עולה כי למעשה כספים אלו נועדו לתשלום חלקו בהוצאות הבית (אף שגרסה זו תמוהה בעיני) הרי שאין מקום לחייב את האישה לקחת חלק בתשלום חלקו של האיש בהוצאות משק הבית המשותף.

70. בנוסף, האיש לא הוכיח כי במהלך החיים המשותפים הוחזרו ההלוואות שלקח, על ידי שני הצדדים, כפי שעשו בכל יתר הוצאות משק הבית המשותף.

איזון משאבים

71. בכתב הגנתה עתרה האישה לאיזון משאבים בהתאם לחוק יחסי ממון בכל הנוגע לכספי הצדדים.

האיש לא טען דבר לעניין זה.

72. לפיכך אני מורה כי כל הזכויות הסוציאליות/הפנסיוניות וכל זכות אחרת שעומדת לצדדים (למעט הזכויות בדירה בהוד השרון) שנצברו לצדדים ו/או מי מהם בתקופה מיום 15.12.2011 ועד 1.4.2018 יאוזנו בין הצדדים, בחלקים שווים, ככל שהצדדים לא יגיעו להסכמות באשר לאופן האיזון, ימונה אקטואר בהסכמה בין ב"כ הצדדים, והצדדים יפעלו בהתאם לחוות דעתו. מבוקש מב"כ הצדדים לסייע לצדדים בעניין זה.

תביעת המזונות

73. לצדדים שני קטינים תאומים אשר נולדו ביום 24.12.2014.

האישה עתרה לתשלום מזונות הקטינים בסך של 1,600 ₪ לכל קטין וכן סך של 2,876 הוצאות מדור ואחזקת מדור (חלקם של הקטינים במדור ואחזקתו).

ביום 1.6.2019 ניתנה החלטתי בבקשת האישה למזונות זמניים ולפיה על האב לשלם סך של 1,200 ₪ לכל קטין וכן סך של 600 ₪ הוצאות מדור הקטינים. יצוין כי בעת מתן החלטתי למזונות זמניים היו הקטינים בני פחות משש שנים, דהיינו מקטני קטנים.

טענות האישה

74. האישה טוענת כי החל מחודש אפריל 2018 כחודשיים לאחר שהאיש עזב את הבית חדל מהשתתפות כלשהי בהוצאות הבית והילדים למעט הסך של 2,000 ₪ אשר חציו ממילא שייך לאישה.

האישה טוענת כי מצבה הכלכלי קשה ושכרה אינו מספיק לה לכלכל את עצמה ואת הילדים והיא נאלצת להסתייע בהוריה באופן שוטף. עוד טוענת האישה כי גם בתקופת החיים המשותפים נאלצה להיעזר בהוריה למימון הוצאותיה והוצאות הקטינים.

האישה עותרת כאמור לסך של 1,600 ₪ לחודש לכל אחד מהקטינים וכן ל 40% הוצאות מדור ואחזקת מדור.

לטענת האישה, הכנסותיה החודשיות עומדות על סך של 8,164 ₪ נטו ואילו הכנסות האיש עומדות על סך של 14,000 ₪ נטו.

75. באשר לזמני השהות נטען על ידי האישה כי זמני השהות עומדים על 53.3/46.7 לטובתה.

עוד נטען כי יש לקבוע נוסחה לתקופות בהן האיש נעדר מהארץ לצורך עבודתו והקטינים שוהים עם האישה.

נטען גם כי הקטינים הינם מקטני קטנים ולכן חלה חובה אבסולוטית על האיש לשאת במזונותיהם למצער עד הגיעם של הקטינים לגיל 6.
באשר להוצאות החריגות מבוקש לחייב את האיש ב 63% מסך ההוצאות החריגות.

טענות האיש

76. האיש מכחיש את טענות האישה וטוען כי אין מקום לחייבו במזונות הקטינים כלל.

הצדדים מנהלים אחריות הורית משותפת במסגרתה נמצאים הקטינים מחצית מהזמן אצל האיש (ואף למעלה מכך), האיש מהווה חלק בלתי נפרד מחיי הילדים, גידולם וכלכלתם. האיש דואג במסירות לילדיו ומספק להם את כלל צרכיהם לרבות הרגשיים והנפשיים.

באשר להשתכרות הצדדים טוען האיש כי החל מחודש אוגוסט 2018 הוא משתכר סך של 14,150 ₪ נטו לחודש (כאשר בסיכומים נטען כי כיום האיש מובטל ואין לו הכנסה חוץ מדמי אבטלה).

האיש נושא בדמי שכירות בסך של 4,300 ₪ לחודש.

עוד נטען כי האיש משלם סך של 1,000 ₪ לחודש בגין הלוואות שונות שנטל על מנת לעמוד בתשלום חלקו בתא המשפחתי.

77. לטענת האיש, השתכרותה של האישה מכלל מקורותיה הינה בסך של 11,500 ₪ נטו לחודש כדלקמן:

האישה, מורה לפיתוח קול, משתכרת סך של 7,560 ₪ לחודש רק משיעורי פיתוח קול. זאת מבלי שיש לה הוצאות כלשהן.

כמו כן לאישה הכנסה חודשית בסך 1,500 ₪ לחודש מבית הספר פאנקי מיוזיק. האישה התפטרה מעבודתה זו רק על מנת לקבל דמי מזונות.

סך של 1,700 ₪ לחודש משכירות נכס (1,100 שח חלקה של האישה ו- 600 ₪ המועברים לה על ידי אמה).

הכנסה נוספת מניצוח על מקהלה בסך של 2,200 ₪ לחודש.

כמו כן מקבלת לידיה האישה סך של 2,000 ₪ מדי חודש, הפער בין דמי השכירות של דירת הצדדים המושכרת ב 5,700 ₪ לחודש לבין המשכנתא על דירת הצדדים בהוד השרון העומדת על סך של 3,700 ₪ לחודש.

78. הוצאות המשפחה טרם פרידת הצדדים עמדו על סך של כ- 17,500 ₪ לחודש והאישה שילמה מחצית מכך. מכאן שלאישה הכנסה גבוהה יותר מהנטען על ידה שאחרת לא היה באפשרותה לשאת בתשלום מחצית הוצאות המשפחה.

79. האישה אינה נושאת בתשלום הוצאות שכירות באשר היא מתגוררת בדירה מפוארת בת 5 חדרים השייכת להוריה.

ההוצאות הנטענות של האישה בכל הנוגע לקטינים מוגזמות ומופרכות וכל מטרתה היא להתעשר על חשבונו של האיש.

בנוסף טוען האיש כי האישה לא ממצה את פוטנציאל השתכרותה באשר היא עובדת שעתיים שלוש ביום בלבד ואם תעבוד חצי משרה תוכל להגדיל בכך את הכנסותיה.

עוד נטען על ידי האיש כי יש להחיל את הלכת בע"מ 919/15 גם במקרה דנן כאשר מדובר בקטינים בני 4 (נכון ליום הגשת התביעה) וזמני השהות הינם שווים.

דיון והכרעה

80. בהתאם לסעיף 3(א) בחוק לתיקון דיני המשפחה (מזונות), התשי"ט-1959, על האב חל הדין האישי, הוא הדין העברי. משכך חייב האב במזונותיהם ההכרחיים של ילדיו מעיקר הדין. חובה זו לא שונתה בפרשת פלונית בבע"מ 919/15.

(בע״מ 919/15, 1709/15 **<u>פלונית נ׳ פלוני ואח׳</u>** (19.7.17), ע״א 591/81 **<u>פורטוגז נ׳ פורטוגז</u>** (לו(3) 449), ע״א 4480/93 **<u>פלוני נ׳ פלונית</u>** (מח(3) 461).

ההלכה בפרשת פלונית (בע״מ 919/15, 1709/15 מיום 19.7.17) השוותה את המצב המשפטי וחובת האב במזונות קטינים בגילאי 6-15, לסיפוק צרכי קטינים שהנם למעלה מגיל 15. כיום שני ההורים חבים מדין צדקה, בסיפוק צרכיהם עד כדי רמת החיים בה הורגלו הקטינים ערב הפירוד, מדין צדקה, באופן יחסי להכנסות ההורים מכל מקור העומד לרשותם.

(בע״מ 919/15, 1709/15 **<u>פלונית נ׳ פלוני ואח׳</u>** (19.7.17), עמ״ש 14612-10-16 **<u>פ.ב. נ׳ א.ב</u>** ((20.12.17)

ואולם באשר לקטינים מתחת לגיל 6, לא שינתה הלכת 919/15 דבר לעת עתה, שכן חלה היא על ילדים מעל גיל 6 בלבד, וכך כבוד השופט סולברג:

״**נזכור ונזכיר: טרם נשלמה המלאכה. ראשית, פסק דין זה מסדיר באופן חלקי בלבד את סוגיית מזונות הילדים, ואינו מתייחס לתשלום מזונות ילדים בגילאי 0-6, חובה שעודנה מוטלת במלואה על כתפי האב, תהיינה נסיבות העניין אשר תהיינה**״.

ר׳ סעיף 6 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג בבע״מ 919/15 וכן רמ״ש (מחוזי מרכז) 14655-06-17 **ק׳ נ׳ ק׳** (פורסם בנבו, 26.9.17)).

עם זאת, הנתון בדבר זמני השהות של ההורים עם הקטינים רלוונטי גם כאשר נבחן גובה חיובו של אב במזונות ילדו שמתחת לגיל שש (ראו לדוגמה עמ״ש (מחוזי ת״א) 1180-05-14 **א׳ א׳ נ. מ׳ א׳** (פורסם בנבו, 26.3.15)).

צרכי קטין בכללותם (צרכים הכרחיים ושאינם הכרחיים) נאמדו בפסיקה המנחה לאחר בע״מ 919/15 על-סך 2,250 ₪ לחודש לקטין, למצער. סכום זה על-פי אותה פסיקה אינו כולל הוצאות מדור והוצאות חינוך ורפואה של הקטין.

(ראו לעניין זה רמ״ש 59918-10-18 **<u>נ. נ׳ נ.</u>** (25.10.18).)

הכנסות הצדדים

81. האישה מורה לפיתוח קול במקצועה ולא יכולה להיות מחלוקת כי עיקר הכנסתה משיעורים פרטיים.

בהחלטתי למזונות זמניים מיום 28.3.19 אמדתי את יכולתה וכושר השתכרותה בסך של 9,500 ₪ לחודש. במסגרת ההליך העיקרי לא טרחה התובעת להמציא אסמכתאות מספקות אשר על מנת שבית המשפט יוכל להתרשם משיעור הכנסותיה הנכון והמדויק.

האישה הגישה לתיק בית המשפט דין וחשבון לשנת 2015 שהוגש למס הכנסה ממנו עולה כי הכנסתה השנתית עמדה בשנה זו על 30,000 ₪.

עם זאת האישה לא צירפה דוחות לשנים 2016-2019.

לקחתי בחשבון כי זו השנה הראשונה להולדת הקטינים ויש להניח בחלק משנה זו שהתה האישה בחופשת לידה לפחות כ – 3 חודשים. ולפיכך היקף הכנסותיה בשנה זו נמוך משנים קודמות לה ואין להסתמך עליה.

82. באשר להיקף השיעורים אותם מעבירה האישה –

האישה העידה בפני כי היא מעבירה 8 שיעורים פרטיים בשבוע בממוצע ובהמשך חזרה על תשובתה זו ואישרה כי היא מעבירה בממוצע 32- 35 שיעורים פרטיים בחודש ועלות שיעור בממוצע הינה 150 ₪.

האיש טען כי האישה מעבירה כ 12 שיעורים בשבוע כך שיש לה הכנסה חודשית של כ 7,000 ₪ נטו רק משיעורים פרטיים.

לא מצאתי לקבל טענה זו של איש באשר לא הוצגה בפני ראיה מספקת התומכת בטענה זו. האיש הגיש לתיק בית המשפט צילום מיומנה של התובעת המלמד לטענתו כי התובעת מעבירה כ- 12 שיעורים פרטיים בשבוע. לאחר שעיינתי בדפי היומן שהציג האיש מצאתי כי אינם תומכים בטענתו זו אלא מצביעים על מספר שיעורים משתנה מדי שבוע ובשבועות רבים נמוך מהנטען על ידו. כך למשל, ביום רביעי ה – 14 לחודש, ניתן לראות שתי פגישות בלבד ביומנה של האישה אולם לא ברור אם שתי פגישות אלו מלמדות על שני שיעורים. ביום 18 לחודש ניתן למצוא פגישה אחת בלבד. ביום 21 לחודש ניתן למצוא פגישה אחת בלבד ושני ביטולים. ביום 22 לחודש ניתן למצוא שני ביטולים.

בנוסף, מקבלת אני את טענת ב"כ האישה לפיה בחישוב מספר השיעורים השבוע לקח האיש בחשבון את כל פגישותיה הרשומות של האישה ביומן לרבות פגישות אישיות שאינן רלוונטיות.

לא זו אף זו האיש הציג צילום יומן רק באשר לשלושה חודשים בלבד כאשר הצילום בו מושחר חלקית וקשה להתרשם באשר ללוח הזמנים של האישה בכל הנוגע לשיעורים הפרטיים. אין בכך די לקבוע כי התובעת מעבירה 12 שיעורים בשבוע לפחות בפרט שחלק היומן שהוצג אינו תומך באופן ברור בטענת האיש.

לפיכך אני מעמידה את הכנסתה של האישה משיעורים פרטיים על סך של 5,000 ₪ בחודש.

83. על כך יש להוסיף להכנסתה של התובעת משיעורים פרטיים סך של 2,200 ₪ מעיריית רעננה.

84. האיש טען עוד כי הוצאותיהם של הצדדים בזמן החיים המשותפים עמדו על סך של 17,500 ₪ לחודש והאישה נשאה במחצית מהם ולפיכך ברי כי הכנסות האישה גבוהות מהנטען על ידה ועומדות לפחות על 9,000 ₪ בחודש.

האישה העידה לעניין זה כי גם במהלך החיים המשותפים סייעו לה הוריה מבחינה כלכלית. האיש הכחיש טענת האישה לפיה במהלך החיים המשותפים נעזרה בהוריה על מנת לשלם את חלקה בהוצאות משק הבית המשותף. אולם, גרסה זו של האישה נתמכה בעדותו של האיש, זאת על אף הכחשת טענה זו בסיכומיו, וכן בעדותה של אמה, אשר הוזמנה להעיד על ידי האיש:

"ש. **ולאורך השנים המשותפות שלהם?**
ת. עזרתי. אני שילמתי את הגן שנה ומשהו. מעבר לזה, אני הייתי מגיעה עם כמויות של מטרנה, וכל הבגדים של הילדים, כולל שמיכות, שטיחים. וזה גם כל הצעצועים והספרים שלהם. הכל אני קונה.
ש. **פלונית אומרת שהם עבדו על אקסל חצי חצי ?**
ת. זה קרה אבל, אני לא יכולה לומר איך העברתי לגן את הכסף. הגן זה גם כסף.
ש. **פלונית אמרה "הרודן הזה היה עורך אקסלים" וכל אחד היה צריך להפקיד 9,000 ₪ אבל הואיל ופלונית לא השתכרה כך פנתה להורים להשלים לה, אני יודע שאת מפנקת את הנכדים שלך מעבר לממוצע בקניות שונות, אבל באותה נשימה שאלתי איפה העברות ואמרת שאין, אז איך השלמת לפלונית האת הכספים?**
ת. או במזומן. יכולתי לתת גם שיקים.

ש. כל חודש משכת?

ת. אתה יכול לבדוק אותי, כל שבוע אני מוציאה 5,000 ₪ מהכספומט. "

(עמ' 46 ש' 21-31)

85. האיש בעצמו העיד כי הוריה של האישה סייעו בידם רבות, הן כלכלית והן מעבר לכך (עמ' 27 ש' 22-23) וכן אישר כי הוריה של האישה סייעו בידם בתשלום לגנים:

ש. אני אומר לך שההורים של פלונית מעבירים לכם במשך שנה ושלושה חודשים כל חודש כסף בגין השתתפות שלהם בפעוטון, האם אתה מאשר זאת?

ת. אני זוכר שההורים של שני הצדדים סייעו לנו בהוצאות פעוטון בחשבונות של פלונית ובחשבון הביגוד לא היה זכר לסכומים שאתה מציין.

86. האיש טען כי האישה לא הוכיחה קבלת כספים מהוריה באשר אין לכך עדות בחשבון הבנק. לעניין זה העידה האישה כי העברת כספים בוצעה כאשר הקטינים היו בגן (2016-2017) ולכן אינו משתקף בדפי חשבון הבנק שלה לשנת 2018.

לא זו אף זו, לטעמי, עזרה כלכלית אינה משתקפת אך בהעברות כספים לחשבון הבנק. עזרה כלכלית יכולה לבוא לידי ביטוי באופנים שונים לרבות, אך לא רק, ברכישת מוצרים ופריטים שונים וכן תשלום ישיר לנותני השירות וכן עזרה במזומן.

לפיכך, הטענה כי האישה שילמה מדי חודש סך של 9,000 ₪ חלקה בהוצאות משק הבית אינן מוכיחות לטעמי כי האישה משתכרת את הסך האמור או גבוה מכך.

87. באשר לטענת האיש לפיה האישה לא ממצה את פוטנציאל השתכרותה – לא מצאתי לקבל טענה זו.

באשר לטענת האיש אינה כי האישה הפחיתה מהיקף עבודתה עובר לקרע בין הצדדים. מגרסאות שני הצדדים והראיות שהוגשו לתיק עולה כי היקף עבודתה של האישה היה זהה גם בתקופה בה חיו הצדדים יחד.

בנוסף לא הוכח בפני כי הגדלת היקף העבודה תלויה באישה לבדה ומצאתי כי יש גורמים אובייקטיבים נוספים המשפיעים על היקף עבודתה של האישה כגון עונתיות (כפי שהסבירה האישה בעדותה), שעות שהותה עם הקטינים – שכן מטבע הדברים חוגים ושיעורים פרטיים ניתנים בשעות אחר הצהרים וכיוצא בזה.

88. לסיכום -

כאמור לעיל מצאתי לקבוע כי האישה משתכרת סך של 5,100 ₪ לחודש משיעורים פרטיים בתוספת סך של 2,200 ₪ מעיריית רעננה.

עוד אין מחלוקת כי האישה מקבלת סך של 1,700 ₪ בחודש בגין שכירות דירה.

ובסך הכל הכנסתה החודשית ברוטו של האישה אם כן עומדת על 9,000 ₪ לחודש.

באשר לסך של 2,000 ₪ לחודש שמקבלת האישה בגין ההפרש שבין דמי השכירות לבין תשלום המשכנתא על הדירה בר' – מאחר והצדדים מבקשים את פירוק השיתוף בדירה הרי שאין מקום לקחת סכום זה בחשבון הכנסותיה של האישה.

האישה העידה כי אינה משלמת דמי שכירות להוריה בימים אלו שכן הכנסתה אינה מאפשרת לה תשלום דמי שכירות ריאלים לדירה בה היא מתגוררת ולפיכך היא נעזרת בהוריה, מתגוררת בדירה השייכת להם אולם אינה נושאת בתשלום שכר הדירה במרבית החודשים.

בהתאם לחישוב לעיל הכנסתה הפנויה של האישה עומדת על סך של 9,000 ₪ לחודש, עם זאת, הרי שמירב הכנסותיה – ממתן שיעורים פרטיים – הינה בגדר הכנסה "ברוטו" (מחזור) ללא שנוכו מיסים או כל הפרשה אחרת למשל בט"ל או הפרשות לצורך זכויות סוציאליות. עוד יצוין כי האישה טענה להכנסה נמוכה יותר בתצהירה ובסיכומיה, זאת חרף העובדה שבמהלך עדותה אישרה בחקירתה הנגדית כי הכנסתה הפנויה עומדת על 11,000 ₪ - כך בעמ' 35 ש' 15-17, זאת לרבות 2,000 ₪ שמקבלת כהפרש שכ"ד על דירת ר' לאחר ניכוי המשכנתא.

כפי שיפורט בהמשך, לא מצאתי לקחת בחשבון את הפרש בשכירות בגין הדירה בר' שכן בדירה זו יפורק השיתוף והיא תימכר ולפיכך אין מקום לקחת סכום זה בחשבון הכנסותיה הפנויות של האישה.

לנוכח האמור, ומשלקחתי בחשבון תשלומי בט"ל והפרשות לסוציאליות מהכנסתה "ברוטו" של האישה – וזאת על דרך הצמצום (משלא נטען הדבר) - **אני קובעת כי הכנסתה הפנויה – נטו - של האישה עומדת על סך של 8,000 ₪ לחודש.**

הכנסות האיש

89. האיש עובד כשכיר וטוען כי הוא משתכר סך של כ 14,000 ₪ נטו לחודש. עיון בתלושי השכר שצירף האיש מלמד כי אכן שכרו של האיש עומד על סך של כ 14,000 ₪ נטו לחודש.

האיש טוען כי מסכום זה יש להפחית סכומים שהשתלמו לו מאת המעסיק בגין הוצאות שהוציא אולם לא הובאה כל ראיה להוצאות שהוציא האיש ובגינן קיבל החזר מהמעסיק. כמו כן אין בתלוש השכר כל ראיה להחזר הוצאות.

לעניין זה אוסיף עוד כי מעיון בדפי חשבון הבנק שצירף האיש לתצהירו עולה כי לבד ממשכורתו, הפקידה החברה בה עבד סכומים נוספים לחשבונו, מעת מעת, לפעמים אף מדי חודש, הנעים בין מאות לאלפי שקלים לכל הפקדה (חוץ מהמשכורת).

לפנים משורת הדין ומחמת הספק באשר למהותם של סכומים אלו לא לקחתי סכומים אלו בחשבון הכנסתו של האיש.

(בסיכומיו טען האיש כי פוטר מעבודתו ונמצא בחל"ת אולם הטענה עלתה רק בסיכומים ולא התאפשר לאישה לחקור את האיש על כך ולכן טענה זו אינה נלקחת בחשבון.

עוד אציין כי גם האישה טענה בסיכומיה כי כיום לאור מגיפת הקורונה אינה עובדת, וגם טענה זו לא נלקחה בחשבון.

90. בנוסף, בתצהיר הרכושי שהוגש על ידי האיש לבית המשפט ביום 25.3.2019 הצהיר האיש כי "בבעלותי 24% זכויות בדירה אשר קיבלתי בירושה מסבתי" (סעיף 4 לתצהיר הרכוש).

עם זאת, בתצהיר עדות ראשית הצהיר האיש: "בבעלותי 24% בדירה אשר קיבלתי בירושה מסבתי... יצוין כי הדירה הנ"ל מעולם לא הושכרה. הדירה הנ"ל נמכרה וכל תמורת מכירת הדירה הנ"ל הועבר לאמי, אשר רשמה את חלקה בדירה על שמי לצורך אישור המשכנתא. בניגוד לטענות התובעת אטען כי הדירה הנ"ל נמכרה זה מכבר ולא קיבלתי כל תמורה בגין מכירתה."

גרסה זו כאמור עלתה רק בתצהיר עדות ראשית של הנתבע, שהוגש לאחר שניתנה החלטת בית המשפט לעניין המזונות הזמניים של האיש לשלם לאישה, במסגרתה נלקחה בחשבון הכנסת האיש מחלקו בדירה זו. האיש לא הציג כל הסבר לשינוי הגרסה ביחס לנכס זה ולא הציג אסמכתאות לטענות אלו.

91. אמנם אמו של האיש העידה מטעמו לעניין זה. אולם מדובר בעדה מטעם ואף עדותה הייתה עדות מתחמקת ואין בה די כדי לתמוך בטענות האיש.

92. עוד עולה ממסמכי הבנק שהגיש האיש כי נכון ליום 4.3.2019 עמדה לזכותו יתרה בסך של 40,000 ₪ בחשבון הבנק.

התובע מתגורר בדירה שכורה שעלותה 4,300 ₪ לחודש.

לפיכך הנני מעמידה את הכנסתו הפנויה של האיש על סך 9,700 ₪ לחודש.

זמני השהות

93. אין מחלוקת בין הצדדים כי הקטינים שוהים עם האיש שני לילות בשבוע (שני ורביעי) וכן כל סוף שבוע שני מיום שישי ועד יום ראשון בבוקר.

מכאן שזמני השהות עומדים על 43% לעומת 57% לטובת האישה.

צרכי הקטינים

94. צרכי הקטינים הוערכו על ידי בהחלטה למזונות זמניים בסך של 1,600 ₪

אף אחד מהצדדים לא הוכיח מה הן הוצאות הקטינים וצרכיהם.

האישה צירפה לתצהירה קבלות על רכישות שונות, לרבות ריהוט ומזון אך לא ברור מקבלות אלו מהן ההוצאות עבור הקטינים לבדם.

האיש מנגד הכחיש טענות האישה באשר לצרכי הקטינים אולם לא נקב בסכום כלשהו.

95. אמנם, תביעה למזונות היא תביעה כספית שיש להוכיחה ככל תביעה אחרת (ע"א 130/85 כהן נ' כהן, פ"ד מ (1) 69, 71 (1979)), אלא שגם מקום שלא כל הצרכים מוכחים, פוסקים בתי המשפט מזונות לפי שיקול דעתם ואומדן הצרכים הסביר והראוי.

הצדדים שניהם אמנם לא טרחו בהמצאת ראיות מספקות באשר להוצאות הקטינים וכן לא פירטו דבר באשר לאורח החיים שנהג במשק הבית המשותף. עם זאת, התרשמתי כי הצדדים חיו ברמת חיים גבוהה מהממוצע והוצאותיהם תואמות את העלויות המקובלות במשפחה החיה ברמת חיים גבוהה מהממוצע.

תלה"מ 38274-11-18 אלמוני נ' פלונית
תלה"מ 43794-01-19 פלונית נ'אלמוני
תיק חיצוני:

96. לפיכך, ולנוכח התרשמותי מרמת החיים של הצדדים כפי שבאה לידי ביטוי בתצהיריהם ועדויותיהם, אני מעריכה את צרכי הקטינים בסך של 2,500 ₪ לכל קטין וכאשר אני לוקחת בחשבון כי מדובר בתאומים, אף זאת כפי פסיקת בתי המשפט בדבר צרכי קטינים המתגוררים בשני בתים.

97. בהתאם לפסקי הדין של בתי המשפט המחוזיים, אל לו לבית המשפט להצטמצם אך ורק לנוסחאות המתמטיות הנוקשות וכי לאחר הצבת הנתונים חייב בית המשפט להפעיל את שיקול דעתו והשכל הישר ולחתור לתוצאה שתקדם את השוויון בין הצדדים ותביא בחשבון את כל מערכת השיקולים הרלוונטיים לנסיבות המשפחה שנמצאת לפניו.

לאור כל האמור לעיל ולאחר שלקחתי בחשבון את זמני השהות והכנסות הצדדים מכלל המקורות מצאתי לקבוע כדלקמן:

א. האיש ישלם לידי האישה עבור מזונותיהם הזמניים של הקטינים סך 600 ₪ בחודש לכל אחד.

ב. לעניין המדור, לאור העובדה שהקטינים שוהים אצל האישה 53% מהזמן מצאתי לחייב את האיש בסך של 400 ₪ לחודש השתתפות בהוצאות אחזקת המדור.

באשר להוצאות מדור, משהאישה אינה משלמת הוצאות מדור, שכן מתגוררת בדירת הוריה ללא תשלום שכ"ד, לא מצאתי לפסוק הוצאות מדור, עם זאת, אבהיר כי העדרן של הוצאות המדור מסיבה זו (מגוריה בדירת ההורים, אשר אינם מחוייבים בסיפוק צרכי הקטינים) היה לעיני בעת פסיקת המזונות והוצאות אחזקת המדור.

ג. הצדדים יישאו בחלקים שווים מהוצאות חינוך הקטינים, לרבות מעון, גן, צהרון עד תום כתה ג', תשלומי חובה לביה"ס, חוג אחד ושני מחזורי קייטנה בחודשי הקיץ בעלות קייטנת מתנ"ס. הוצאות המעון ישולמו כנגד המצאת קבלות ותוך 7 ימים מיום המצאת הקבלה לצד ששילם. הוצאות החינוך יכללו שיעורים פרטיים ואבחונים דידקטיים במידת הצורך. ככל שתתעורר מחלוקת בעניין נחיצותה של הוצאה חינוכית כלשהי, י/תכריע בדבר המורה המחנך/כת או יועץ/צת ביה"ס לפי העניין.

ד. הצדדים יישאו בחלקים שווים בכל ההוצאות הרפואיות החריגות של הקטינים, אשר אינן משולמות על ידי ביטוח בריאות ממלכתי, לרבות אבחונים וטיפולים רגשיים, רפואת שיניים וטיפולים אורתודנטים, משקפיים/עדשות מגע וכל הוצאה רפואית אחרת. כל צד יחזיר לצד השני הוצאה שהוציא וזאת בתוך 7 ימים מיום המצאת קבלה על הוצאה כאמור. ככל שתתעורר בין הצדדים מחלוקת לעניין נחיצותה של הוצאה רפואית, יכריע בדבר רופא הילדים או הרופא המומחה לפי העניין.

ה. תוקף החיוב בתשלום המזונות הינו מיום 1.1.2021. עד למועד זה תעמוד החלטתי למזונות זמניים מיום 1.6.2019 בתוקפה.

סכומים ששילם האיש ביתר, ככל ששילם, על חשבון מזונות הקטינים יקוזזו מתשלום המזונות ב 4 תשלומים שווים.

ו. סכום המזונות צמוד למדד המחירים לצרכן הידוע היום והוא יעודכן כל שלושה חודשים ללא תשלום הפרשים למפרע.

ז. קצבת הילדים מהמוסד לביטוח לאומי תשולם לידי האישה בנוסף לסכום המזונות שנפסק.

ח. דמי המזונות ישולמו עד מלאת לקטינים 18 או עד סיום כיתה י"ב המאוחר מבין שניהם ולאחר מכן ישולם שליש עד לסיום שירות צבאי סדיר או שירות לאומי.

98. מצאתי לקבוע כי פסק דין זה יחול החל מיום 1.1.2021 ולא רטרואקטיבית וזאת כדי שהקיזוז לא ישפיע על רווחת הקטינים והאם מתוך הנחה שהכספים ששולמו כמזונות כבר נצרכו וכן מהטעם שלקטינים מלאו 6 רק ביום 24.12.2020.

סוף דבר

99. בתביעה הרכושית יפעלו הצדדים כאמור בסעיפים 61 , 64-66 ו - 72.

האיש יישא בהוצאות האישה בגין תביעה זו בסך של 20,000 ₪ אשר ישולמו בתוך 30 יום. ככל שלא ישולמו במועד יישאו הפרי הצמדה וריבית ממועד מתן פסק הדין ועד ליום התשלום בפועל.

בתביעת המזונות – חיוב המזונות הינו כאמור בסעיף 97 על תתי סעיפיו.
נוכח התוצאה אליה הגעתי אין צו להוצאות בתביעת המזונות.

פסק הדין ניתן לפרסום ללא פרטים מזהים.

ניתן היום, כ"ו סיוון תשפ"א, 06 יוני 2021, בהעדר הצדדים.

אפרת ונקרט, שופטת